

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1937

ΑΡΙΘ. 26-27

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

6

Ὁ Χριστὸς Κύριος.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἤξιον ὄτι εἶνε οὐχὶ μόνον ἀναμάρτητος, ἀλλὰ καὶ βασιλεὺς Κύριος. Ὅταν ὁ Πιλάτος ἐκπληκτός τὸν ἠρώτα «οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ;» ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη τὴν «καλήν», κατὰ Παῦλον, «ὁμολογίαν»: «Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεὺς εἰμι». Ὁ ῥωμαῖος ἡγεμὼν ἀσφαλῶς θὰ ἀνεταράχθη ἀκούων τὸν Ἰησοῦν νὰ λέγῃ «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ», ἀλλὰ καὶ θὰ ἀνεκουφίσθη ἀμέσως ὅταν τὸν ἤκουσε νὰ προσθέτῃ ὅτι ἡ βασιλεία του εἶνε ἡ βασιλεία τῆς ἀληθείας— «ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ· πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς». Ἀπὸ τὴν σαρκαστικὴν δ' ἐρώτησιν τοῦ Πιλάτου «τί ἐστὶν ἀλήθεια;» καθίσταται προφανὲς πόσον ἀκατάληπτοι καὶ ἀδιανοήτοι ἦσαν δι' αὐτὸν ἡ πραγματικότης καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς βασιλείας τῆς ἀληθείας, περὶ ἧς ὁ Χριστὸς ὁμίλει.

Ἡ βασιλεία τῆς ἀληθείας, — αὐτὸ εἶνε τὸ βασιλικὸν τοῦ Χριστοῦ μεγαλεῖον, τὸ ὁποῖον ἀντιλαμβάνομεθα ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπενεχθείσης εἰς τὸν κόσμον μεταβολῆς. Ὁ Χριστὸς ἐπεδίωξεν αὐτὴν τὴν δεσποτείαν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐδεὶς δὲ περισσότερον καὶ ἀσφαλέστερον αὐτοῦ ἐπέτυχε νὰ καταστῇ ὁ αὐθεντικὸς ἐπὶ γῆς μονάρχης. Αἱ ἐντολαὶ του ἀπειτείνοντο ὡς προσταγαί: «ἀκολούθει μοι», «δεῦτε ὀπίσω μου», «δεῦτε πρὸς με»· αἱ δηλώσεις του ἦσαν αὐθεντικαὶ ἀποφάνσεις κυρίου: «ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν..», τὸ Ἐγὼ του ἀπέφαινε ὡς ρυθμιστὴν τῶν καρδιῶν, τῶν διανοιῶν τῶν ἀτόμων, τῶν κοινωνιῶν καὶ τῆς ἱστορίας: «ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου», «ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ», «ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ»· «ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν..», «ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος... οὐ δύναται εἶναι μου μαθητῆς». Πάντες δι' αὐτόν, καὶ δι' ὅλους αὐτὸς μοναδικὸς Κύριος. «Μόνον ὁ Χριστὸς—εἶπεν ὁ Ναπολέων—ἐπέτυχε νὰ ἐγεῖρη

τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τόσον ὑψηλά, πρὸς τὸ ἄορατον, ὥστε νὰ ἀποβαίῃ ἀναίσθητον πρὸς τοὺς χρονικοὺς καὶ τοὺς τοπικοὺς περιορισμοὺς. Διὰ τῆς χαριούσης ἀβύσσου τῶν δεκαοκτῶ (γράφει τώρα: εἴκοσι) αἰῶνων ὁ Χριστὸς μᾶ; ἀποτείνει μίαν ἀπαίτησιν, τῆς ὁποίας ἡ πλήρωσις εἶνε τὸ δυσκολώτερον τῶν πραγμάτων. Ἄξιόν δὴλα δὴ ὅτι ματαίως ζητεῖ ἀπὸ τοὺς φίλους του ὁ φιλόσοφος, ἀπὸ τὰ τέκνα του ὁ γονεὺς, ἢ νύμφη ἀπὸ τὸν νυμφίον της καὶ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του ὁ ἀδελφός: Τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς ἀπόλυτον κράτος. Καὶ ὁμοίως ἡ ἀπαίτησίς του ἐκπληροῦται ἀμέσως καὶ κατὰ τὸν μᾶλλον ἀπόλυτον τρόπον. Αἱ δυνάμεις καὶ αἱ ἱκανότητες τοῦ ἀνθρώπου ἀποβαίνουν ἀμέσως νέα ἀποκτῆματα τῆς ἀπεράντου αὐτοκρατορίας του, διότι πάντες οἱ εἰλικρινῶς εἰς αὐτὸν πιστεύσαντες καὶ πιστεύοντες αἰσθάνονται μίαν οὐρανίαν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην καὶ ὀλοθερμον ἀφοσίωσιν. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε ἀνεξήγητον, διότι κεῖται ἔξω τῆς ἐξουσίας τῶν δημιουργικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων. Ὁ μέγιστος ἐπὶ τῆς γῆς καταστροφεὺς—ὁ χρόνος—ἀδυνατεῖ εἴτε τὰς δυνάμεις του νὰ ἐξαντλήσῃ, εἴτε νὰ περιορίσῃ τὴν ἐπιρροήν του».

Ὅτι ἄλλοτε ποτε εἶπεν ὁ Ναπολέων δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ σήμερον καὶ εἰς ὁποιαδήποτε ἐποχὴν. Οὐδεὶς τίμιος ἄνθρωπος δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι ἑκατομμύρια καρδιῶν τελοῦν ὑπὸ τὴν κυριότητα τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ εἶνε ὁ Χριστὸς δεσπότης ὅχι τῶν ἀπλῶν καὶ ἁσημάντων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρίστων καὶ εὐγενεστέρων ἀντιπροσώπων τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, αὐτοὶ δ' ἀκριβῶς εἶνε καὶ οἱ κατὰ τὸν μᾶλλον πανηγυρικόν, ἀπερίφραστον καὶ ἀποφασιστικόν τρόπον ὁμολογήσαντες ὅτι ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπη αὐτῆ ἦτο δι' αὐτοὺς πηγὴ παντός ὅτι ἀγνὸν καὶ εὐγενές. Δύναται χωρὶς ὑπερβολὴν νὰ λεχθῇ ὅτι, ἐὰν συνετάσσετο κατάλογος τῶν μετ' ἐνθουσιασμοῦ αἰσθανθέντων τὴν ἐφ' ἑαυτοὺς ἐπίδρασιν τοῦ Χριστοῦ, ὁ κατάλογος αὐτὸς θὰ περιελάμβανε ὄνοματα προσώπων, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ἐπόψεως ἀγνόητος

καὶ ὕψους χαρακτηῖρος κατέχουν τὴν πρώτην θέσιν καὶ εἶνε οἱ εὐγενέστεροι τῆς ἀνθρωπότητος ἐκπρόσωποι. Ἀφαιρέσωμεν ἰώρα τὸ ὑπερφυσικὸν ἀπὸ τὸ πρόσω- τοῦ Χριστοῦ, ὅπως οἱ ὀρθολογισταὶ ἀξιοῦν· ὅλοι αὐ- τοὶ οἱ ποτὲ ζήσαντες καὶ σήμερον ζῶντες δὲν θὰ πα- ραουσιάζοντο ὡς εἴθλια θύματα πλάνης καὶ παρα- στρατημένοι ὀπαδοὶ τοῦ περιεργότερου τῶν ἀπατεώ- νων; Καὶ ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ δὲν θὰ ἀπετέλει τερατω- διαν ἀπέριως δισπαραδεκτοτέραν ἀπὸ οἰονδήποτε θαῦμα τῆς Καινῆς Διαθήκης;

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ῥωμ. 2,10—16

«Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν!» Εἰς τὰ χεῖλη τοῦ μακαρίου τῶν Ἑθνῶν ἀποστόλου ἡ θριαμβευτικὴ αὕτη πεποιθήσις παρου- σιάζει βαθυτάτον τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐμὸχθει οὐδὲν ἄλλο πράττων ἢ τὸ ἀγαθὸν ἐργαζόμενος. Καὶ ὅμως, σπανίως ὑπέφερον ἄνθρωπος, σπανίως ἐξηυτελίσθη ἄνθρωπος περισσότερον αὐτοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; Ὁ Ἀπόστολος, πράττων τὸ ἀγαθόν, κηρύσσων τὸν Χρι- στὸν καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ, οὐδέποτε ἀπέβλεψεν εἰς τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώ- πων δόξαν καὶ τιμὴν, οὐδὲ εἰς τὴν κατ' ἀνθρώπον εἰρήνην. Ἦτο ἀτενῆς πρὸς τὴν δόξαν τὴν ἐν οὐ- ρανοῖς καὶ τὴν ἐν οὐρανοῖς τιμὴν καὶ εἰρήνην, τὰς μόνας βεβίαιας, τὰς μόνας πραγματικὰς, τὰς μόνας πρὸς ἃς εἶναι ἀξίον νὰ ἀποβλέπη ὁ ἄνθρωπος. Καὶ αὗται ἀπόκεινται καὶ ἀναμένουσι πάντα ὅστις ἐρ- γάζεται τὸ ἀγαθὸν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ, ἀσκέτως ἂν αὕτη ἀνταποδίδῃ εἰς τὸν ἐργάτην τοῦ- τον τοῦ ἀγαθοῦ ἀντὶ τοῦ μάννα χολῆν, ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄξος. Τοῦτο θεοπνεύστως διαβ-βαιῶν ὁ Ἀ- πόστολος πρὸς τοὺς ἐν Ῥώμῃ χριστιανούς, οἵτινες κατὰ μέγιστον μέρος προήρχοντο ἐξ Ἰουδαίων, μίαν ταύτην εἰσάγει διάκρισιν, ὅτι: καίτοι ἡ οὐρανία ἀντά- μειψις ἐπιφυλάσσεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πάντα ἐργά- την τοῦ ἀγαθοῦ, ὅμως, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἀναμένεται νὰ ἀναδειχθῶσι πρῶτοι οἱ Ἰουδαῖοι, αὐτοὶ πρῶτοι, ὡς ἐκ τῶν γενομένων πρὸς αὐτοῦ; ἐπαγγελιῶν, πι- στεύοντες εἰς τὸν Χριστὸν καὶ πράττοντες τὸ ἀγα- θόν, τὸ ὁποῖον καὶ διὰ νόμου γραφοῦ κατέστησε δῆ- λον εἰς αὐτοὺς ὁ Θεός. Το ἀναμενόμενον ὅμως τοῦτο πρῶτειον εἶναι μὲν τὸ ἐφετόν, οὐχὶ ὅμως καὶ οἷο- θεν κτητόν, δι' αὐτὸ τοῦτο οὐ θὰ ἦ ὁ τις Ἰουδαῖος, ὡς δὲν θὰ ἦτο ἐπίσης ἀπρόσιτον δι' ἄλλους δι' αὐτὸ τοῦτο οὐ δὲν ἦσαν Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ, φέρον εἰπεῖν, Ἑλ- ληγες. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐνόμιζον ὅτι δι' αὐτὸ τοῦτο οὐ εἶναι Ἰουδαῖοι ὑπερέχουσιν αὐτοδικαίως τῶν «ἐθني- κῶν» καὶ ὅτι μάλιστα δι' αὐτὸ τοῦτο θὰ ἐκφύγῃσι τῆς θείας ὀργῆς καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Ἀλλ' ἡ ἀληθὴς αὕτη ἦτο σφαλερὸν ἐπακο- λούθημα τῆς ἀτελοῦς καὶ ἐγωπαθοῦς ἀντιλήψεως, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μόνον «Θεὸς τῶν Ἑβραίων!» καὶ ὅτι, ἐπομένως, ἀσκέτως πρὸς τὸ ἠθικὸν αὐτῶν ποιόν, δὲν θὰ ἦτο ποτε δυνατὸν νὰ ἐξιῶσῃ ὁ Θεὸς τὸν Ἑβραῖον μὲ τὸν Ἑθνικόν.

Ἡ ἐσφαλμένη αὕτη Ἰουδαϊκὴ ἀντίληψις δίδει τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον νὰ ἐκφέρῃ τὴν βαρυσήμαντον χριστιανικὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ Ὑπέρ- τατος Κριτῆς δὲν ἔχει δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ διὰ τὰς διαφόρους γενεὰς καὶ τὰ ἔθνη τῆς ἀνθρω- πίνης οἰκογενείας. Αἱ προσωποληψίαι εἶναι κῆρες, κηλιδοῦσαι μόνον τὴν ἀνθρωπίνην κρίσιν· ὄχι ὅμως καὶ τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ. «Οὐ γὰρ ἔστι προσωπολη- ψία παρὰ τῷ Θεῷ»· θὰ κριθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ οἱ πάντες· Ἰουδαῖοι εἶναι; Ἑθνικοὶ εἶναι; καί, ἵνα ἀπὸ τῶν καθ' ἡμᾶς ὁμιλήσωμεν, χριστιανοὶ εἶναι; ὀρθόδοξοι; αἰρε- τικοὶ; σχισματικοὶ; ἀλλόθρησκοι; μακρὰν ἔστω πάσης θρησκευτικῆς κοινωνίας καὶ ὀργανώσεως; Οὐδεὶς θὰ ἐκφύγῃ τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ «τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅτε κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων», καθ' ἃ κατ' ἐπανάληψιν ἐκήρυσσεν ὁ Παῦλος, καὶ μάλιστα, διὰ Κριτοῦ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη- σοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ κρίνῃ καὶ τοὺς πιστεύσαντας καὶ τοὺς μὴ πιστεύσαντας εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ θὰ κρίνῃ ὅμως ἀπροσωπολήπτως, ἔχων ὡς βῆσιν κριτήριον τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕκαστος εἰς τὴν διάθεσίν του ὡς γνώμονα τοῦ βίου του. Ὁ Ἰουδαῖος εἶχε τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον; θὰ κριθῇ ἐπὶ τῇ βίβῃ τοῦ Νόμου τούτου. Ὁ Ἑθνικὸς δὲν εἶχε μὲν Νόμον γραπτόν, ὡς ὁ Ἰουδαῖος, εἰς τὰς πλάκας ἢ εἰς τὰς βίβλους, εἶχε ὅμως τὸν νόμον τὸν γρα- πτόν ἐν τῇ καρδίᾳ, ἦτοι τὴν συνείδησιν· θὰ κριθῇ λοιπὸν ἐπὶ τῇ βίβῃ ταύτῃ, καθ' ὅσον ἡ συνείδησις παρ' ἐνὶ ἐκάστῳ ἐνεργεῖ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ὁ εἰς τὰς βίβλους γραπτὸς Νόμος ἐπιτελεῖ, ἦτοι δεικνύει τὸ πρῶτειον καὶ τὸ φευκτέον. «Ὅσοι ἀνόμως ἤμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται· καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἤμαρτον διὰ νόμου κριθῆσονται. Οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου (ἔστωσαν καὶ «ἐθνικοὶ») δικαιο- θήτονται». Ἀλήθεια, πικρὰ μὲν ἴσως καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς χριστιανούς, ἀλλ' ἀτεγκτος.

K.

2 Κορινθ. 6,1-10.

Μετὰ πόνου εὐλόγου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παρη- κολούθει καὶ μακρὰν εὐρυσκόμμενος τὰ τοῦ βίου τῶν προσφιλῶν αὐτοῦ Κορινθίων. Πόσους κόπους καὶ μόχθους, πόσα δάκρυα δὲν εἶχε χύσει, ἵνα συμπήξῃ τὴν πρώτην ἐν Κορίνθῳ χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν; Δοθεῖται ἐκ τῶν σπλάγγνων τῆς πρώτης ἐκείνης; Ἐκ- κλησίας σοβαρώταται ἀφ' ἑαυτῶν τόσον περὶ τὴν πίστιν, ὅσον καὶ περὶ τὸ ἦθος, ἔδωκαν τὴν θλιβερὰν μὲν, ἀλλὰ λίαν διδακτικὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν πνευματικὸν πατέρα, τὸν ποιμένα, τὸν διδάσκαλον, ἵνα ἐκδηλώσῃ τὸ πραγματικὸν ποιμαντορικὸν κατὰ Χριστὸν ἦθος καὶ ὑποτυπώσῃ ἐν ταῦτῳ τὸ ἰδεῶδες τῆς συνείσεως, τῆς ποιμαντικῆς ἐνεργείας καὶ δράσεως, τῆς ἀρμο- ζούσης εἰς «ποιμένας ψυχῶν» καὶ «τύλους Χριστοῦ» στάσεως ἀπέναντι τοῦ ποιμνίου, ἔστω καὶ ἐνὸς χρι- στιανοῦ, εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἀμαρτίας καταπε- σόντος.

Κατάπληξιν ὀδυνηρὰν προὔξενῃσεν εἰς αὐτόν ἰδίᾳ τὸ παραπτώμα τοῦ αἰμομίκτου. Τὴν συνείδησιν αὐτοῦ ἐξήγειρε τόσον, καὶ τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον ἐκινήθη

σεως τῶν ἀνατολικῶν Πατέρων». Διότι ὁ Μογίλας, ἐκτός τοῦ παπικοῦ πρωτείου καὶ ἄλλων τινῶν λατινικῶν καινοτομιῶν, δὲν εὗρισκε μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας διαφορὰς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, πιστεύων ὅτι ἐν αὐταῖς ἐπανεύρισκε τὴν ἀληθῆ καὶ ἀπαράχαρακτον Ὁρθοδοξίαν.

Ἐκ τῆς λατινιζούσης ὁμοῦ σχολῆς τοῦ Πέτρου Μογίλα ἐξῆλθε πληθὺς Ῥώσων θεολόγων καὶ λογίων ὑπὸ λατινικὴν τελούντων ἐπίδρασιν, οἵτινες πρὸς τὴν αὐτὴν κατευθύνσιν ἐργάσθησαν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοῦ Μ. Πέτρου καὶ καθ' ὅλον τὸν ΙΗ' αἰῶνα ἐν τῇ βορειῇ Ῥωσίᾳ εἶτε ὡς κληρικοί καὶ συγγραφεῖς, εἶτε ὡς διδάσκαλοι ἐν ταῖς κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς ἐν Κιέβῳ ἰδρυθείσας ὑπὸ τοῦ Μ. Πέτρου λατινιζούσας ἐκκλησιαστικαῖς σχολαῖς ἢ σεμιναρίους, μηδ' αὐτῆς τῆς περιφάνου «Σλαβο-ελληνο-λατινικῆς» Ἀκαδημίας τῆς Μόσχας ἐξαιρουμένης. Οὕτως ἐπῆλθε ὁ ἡγμά τι ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ συνειδήσει καὶ ψυχικῇ διάσπασι, οἰεῖναι «διὰ τὴν πίστιν», καθ' ὅσον ἡ μὲν ἐπίσημος Ἐκκλησία καὶ ὁ Ῥωσικὸς λαὸς ἐνέμενον στεγρῶς ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, ἡ δὲ ὑπὸ λατινικὴν ἐπίδρασιν ταλοῦσα θεολογία τῶν σχολῶν καὶ τῶν θεολόγων ἀνεπτύσαστο οἰκοδομουμένη οὐχὶ ἐπὶ τῶν φυσικῶν θεμελιῶν τῆς, ἀλλ' «ἐπὶ πασσάλων». Παρὰ ταῦτα ἄρα φαινεται ὅτι ἡ ὅλη παιδεία ἐπὶ τοῦ Μ. Πέτρου ἦτο μᾶλλον ψυχολογικῆς καὶ πολιτιστικῆς ἐκλαμπισμὸς ἢ θρησκευτικὸς καὶ θεολογικὸς τοιοῦτος.

Παραλλήλως ἤρξατο ἰσχυρὰ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς Ῥωσικῆς Θεολογίας καὶ ὁ Προτεσταντισμὸς, ἰδιαιτάτα διὰ τοῦ μεγάλου Ῥώσου θεολόγου Θεοφάνους Προκοποβίκιου. Τοῦτον ὁ σ. χαρακτερίζει ὡς ἀνήκοντα ἐξ ὅλο-λήρου εἰς τὴν προτεσταντικὴν Σχολαστικὴν τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος «δὲν ἴσταντο μόνον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ἀλλ' ἦτο ὅλως διαμαρτυρούμενος τὰ ἔργα του θὰ ἠδύνατο νὰ εὗρωσιν ἀκαλύτως μίαν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς γερμανικῆς θεολογίας τῆς ἐποχῆς τῆς Μεταρρυθμίσεως καὶ, ἐάν δὲν ἔφερον τὸ ὄνομα Ῥώσου ἐπισκόπου, θὰ ἔσχετο κατὰ φυσικώτατον λόγον ν' ἀναζητηθῆ ὁ συγγραφεὺς αὐτῶν μεταξὺ τῶν καθηγητῶν οἰασθῆναι ποτε εὐαγγελικῆς θεολογικῆς σχολῆς... Τὴν Ὁρθοδοξίαν ἔβλεπεν ὁ Θεοφάνης, οὕτως εἰπεῖν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, χωρὶς νὰ γινώσκῃ καὶ αἰσθάνηται ταύτην ἐσωτερικῶς». Ὡς γνωστὸν δὲ ἡ ἐπίδρασις τοῦ Θεοφάνους Προκοποβίκιου ἐν Ῥωσίᾳ ὑπῆρξε μεγίστη· τοῦτον ἐμμήθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ῥώσοι θεολόγοι, γράψαντες, ὡς καὶ ἐκεῖνος, θεολογικὰ συγγράμματα, καὶ δὴ καὶ διδασκτικὰ βιβλία κατὰ προτεσταντικὰ πρότυπα ἐν ταῖς περισσότεραῖς ἐκκλησιαστικαῖς σχολαῖς καὶ ἀκαδημίαις τῆς Ῥωσίας κατὰ τὸ β' ἡμῶν τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος ἡ διδασκαλία ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει προτεσταντικῶν διδασκτικῶν ἐγχειριδίων καὶ ἔστιν ὅτι ἐν τῇ λατινικῇ γλώσσῃ τούτων. Ἀληθῶς εὐρισκόμεθα πρὸς μίαν τεραστίαν ψευδομορφώσεως τῆς ὀρθοδόξου σκέψεως· οἱ Ὁρθόδοξοι ἠναγκάζοντο νὰ σκέπτονται κατὰ οὐσιωδῶς ξέναν κατηγορίαν καὶ νὰ ἐκφράζονται δι' ἀσυνήθων ἐννοιῶν. Αἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Μ. Πέτρου λατινιζούσαι ἐκκλησιαστικαὶ σχολαὶ μετερρυθμίσθησαν ἐπὶ τῶν ἁλῶν Ἀλεξάνδρου εἰς σχολάς, ἐν αἷς «ἡ λατινικὴ αἰχμαλωσία εὐχερῶς ἠδυνήθη ν' ἀντικατασταθῆ ὑπὸ τῆς γερμανικῆς καὶ τῆς ἀγγλικῆς» μόνον ἐν τῇ θέσει τοῦ Σχολαστικισμοῦ ἀνεφύη ὁ κίνδυνος τοῦ Μυστικισμοῦ καὶ τῆς γερμανικῆς Θεοσοφίας.

Ἄξιον δ' ἰδιαιτέρως ἐξάσσεως εἶναι ὅτι οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἐπιφανεῖς μητροπολίται Μόσχας καὶ ἐκ τῶν μεγαλύτερων Ῥώσων θεολόγων Πλάτων καὶ Φιλάρετος ἦσαν ἐντελῶς ξένοι πάσης ἐξέθεν καὶ δὴ προτεσταντικῆς ἐπίδρασεως. Οὐδὲν ἦσαν ὁμοῦ καὶ μὲν Πλάτων, «ὁ Πέτρος Μογίλας τῆς Ἀκαδημίας τῆς Μόσχας», κατέλιπε τὸ πρῶτον δοκίμιον ὀρθοδόξου θεολογικοῦ συστήματος ἐν Ῥωσίᾳ γλώσσῃ, μετὰ δὲ τοῦ Φιλαρέτου, τοῦ μεγαλύτερου ἴσως Ῥώσου θεολόγου τῆς παρρηχημένης ἐποχῆς, ἀρχεται ἐν τῇ Ῥωσικῇ Θεολογίᾳ ἡ ἀληθῆς ὑπερνικησις πασῶν τῶν δυτικῶν—Ῥωμαιοκαθολικῶν τε καὶ προτεσταντικῶν—ἐπιδράσεων, διὰ τῆς ἐπιστροφῆς καὶ προσηλυτῆς πρὸς τοῦς Πατέρας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μετὰ ταῦτα καὶ ἰδίως περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἡ ὁδὸς τῶν Ῥώσων

θεολόγων ἦτο οὐχὶ πλέον ἡ σχολαστικὴ, ἀλλ' ἡ «ἱστορικὴ μέθοδος», ὡς π. χ. διαπιστοῦται παρὰ τῷ ἐπισκόπῳ Σιλβέστρω.

Τέλος ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς Ῥωσικῆς Θεολογίας ἤσκησε καὶ ἡ γερμανικὴ ἰδεαλιστικὴ φιλοσοφία, οὕτω δ' ἐδημιουργήθη ἐν ταῖς θεολογικαῖς Ἀκαδημίαις θρησκευτικοφιλοσοφικὸς τις ἰδεαλισμὸς· ἐντεῦθεν καὶ νεώτεροί τινες Ῥώσοι δογματικοὶ τὰς ἀνοικεκαλυμμένας ἀληθείας τῆς πίστεως πειρῶνται νὰ δικαιώσωσι καὶ φιλοσοφικῶς, γράφοντας φιλοσοφικὰς Δογματικὰς. Μαίξονα ἐπίδρασιν τῆς συγχρόνου φιλοσοφίας ὑπέστησαν ὁ Chomjakov καὶ ὁ Vlad. Solov' iev μετὰ τῆς σχολῆς του.

Τοιαῦτα περὶ τοῦ ὑπῆρξαν αἰ ξένοι ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς Ῥωσικῆς ὀρθοδόξου θεολογίας. Αὐταὶ ὁμοῦ δὲν ἦσαν κυρίως εἰπεῖν ἐπιδράσεις ἐπὶ τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, οὐδ' ἴσχυον νὰ καταστρέψωσι τὴν ἐνότητά αὐτῆς· ἡ Ὁρθοδοξία ἔμεινε ἀναλλοίωτος. Οἱ τύποι καὶ αἱ κατηγορίαι καὶ τὰ ζητήματα τῆς δυτικῆς Θεολογίας δὲν κέκνηνται ζῶν περιεχόμενον διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ Θεολογίαν. Πολλοὶ μᾶλλον ὅπισθεν τῶν ξένων τούτων ἐπιδράσεων δὲν νὰ διακρίνωμεν τραγικόν τι δῆγμα ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ συνειδήσει, ὅδυσσιν τι σχίσμα μεταξὺ θεολογίας καὶ εὐσεβείας, μεταξὺ θεολογικῆς σχολῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, μεταξὺ θεολογικῆς σκέψεως καὶ τῆς πίστεως τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ. Πισθῆγορον ὁμοῦ εἶναι ὅτι αἱ δυτικαὶ ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς Ῥωσικῆς Θεολογίας ἤρξαντο ἡδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Φιλαρέτου βαθμιαίως ὑπερνικόμεναι. Θὰ κατανικηθῶσι δὲ ὀλοσχερῶς διὰ τῆς πλήρους καὶ δημιουργικῆς ἐπιστροφῆς τῆς ὀρθοδόξου Θεολογίας πρὸς τὰς πηγὰς καὶ τὰς βάσεις τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὰ ἴδια ἀρχαῖα βῆθη αὐτῆς, τοῦθ' ὅσο ἔβλεπε εἶσθαι τὸ θεραστικώτερον «ἀντιφάρμακον» κατὰ τῶν ἐμφανῶν καὶ ἀφανῶν, τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν «δυτικῶν» δηλητηριάσεων. Ἐν κεφαλῇ εἰπεῖν, «ἡ ὀρθόδοξος Θεολογία κέκληται ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰ δυτικὰ ζητήματα ἀπὸ τὰ βῆθη τῶν ἰδίων αὐτῆς ἀδιακόπων ἐμπειριῶν καὶ εἰς τὰς ἀμφοιταλαντεύσεις τῆς δυτικῆς σκέψεως ν' ἀντιπαράσῃ τὴν ἀναλλοίωτον ἀληθειαν τῆς τῶν Πατέρων Ὁρθοδόξιας».

Τοιοῦτον εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς μετὰ χειρὸς μελέτης τοῦ ἐγκρίτου Ῥώσου θεολόγου κ. Florentskij. Ἐν ταῖς ὀλίγαις σελίδαι αὐτῆς κατῳρίσθησαν ἀναμφισβητήτως ὁ σ. μετὰ βαθείας γνώσεως τῆς Ῥωσικῆς Θεολογίας καὶ σπανίως ἀντικειμενικότητος καὶ ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας ἐν γενικαῖς γραμμαῖς νὰ παρῶσχη ἡμῖν ὀρεγίαν ὀπισσῶν εἰκόνα τῶν δυτικῶν ἐπιδράσεων ἐπὶ τῆς Ῥωσικῆς ὀρθοδόξου θεολογίας. Εὐνόησαν δὲ ὅτι ἡ παρακολούθησις καὶ γνώσις αὐτῶν εἶναι διδασκτικώτατη, τοσούτω μᾶλλον ὅσο παρῶσται ἐπιδράσεις, εἰ καὶ οὐχὶ βεβαίως ἐν τῇ αὐτῇ ἐκτάσει, ἠτκήθησαν καὶ ἐπὶ τῆς ἀντιστοίχου ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου θεολογίας μετὰ τὴν ἄλυσιν, ἡ ἔρευνα τῶν ὁποίων καὶ κυρίως ἡ ὀλοσχερῆς ὑπερνικησις ἀπόκειται ἡμῖν τοῖς Ἑλλησι θεολόγοις. Δέον ὁμοῦ νὰ ἐπαρθῆ τὸ γεγονός, ὅτι παρὰ τὴν πραγματικώτητα τῶν ἐξῶθεν ἐπιδράσεων, αὐταὶ εἶναι κυρίως ἐπιδράσεις οὐκ ἐπὶ τῆς ἐπιστήμου διδασκαλίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐπιμέρους θεολόγων καὶ συγγραφέων αὐτῆς, φαίνονται δὲ οὕσαι μᾶλλον περιφερειακαὶ καὶ ἐνιαχοῦ μόνον φραστικαὶ καὶ ὅλως ἐπουσιῶδεις καὶ εὐδιάκριτοι. Τοῦτο κυρίως λέγομεν προκειμένου περὶ τῶν δυτικῶν ἐπιδράσεων ἐπὶ τῶν κατὰ συνθήκην λεγομένων συμβολικῶν βιβλίων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τοῦ ΙΖ' αἰῶνος καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐγχευοτέρων, ἧτοι τῶν ὀρθοδόξων Ὀμολογιῶν τοῦ Μογίλα καὶ τοῦ Δοσιθέου. Αὐταὶ, καθ' ἡμᾶς, παρὰ τὴν ἀπαρρηγόριστον ὁμολογιατικὴν ἐπ' αὐτῶν ἐπίδρασιν καὶ τὰς ἄλλας ἀτελείας καὶ ἐλλείψεις τῆς ἐποχῆς ἐν ἣ ἐγράφησαν, ἀποπνέουσιν οὐδὲν ἦσαν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν τὸ γενῆσαν ὀρθοδόξον πνεῦμα. Ἀκριβῶς δὲ τὸ καθῆκον τῆς νεωτέρας Ὁρθοδόξου Θεολογίας εἶναι νὰ ἐρευνήσῃ βαθέως καὶ παμμερῶς τὰς ἐκθέσεις ἐκείνας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ καθορίσῃ ἐπακριβῶς τὰς ἐπ' αὐτῶν καιρικὰς λατινικὰς ἢ προτεσταντικὰς ἐπιδράσεις ὡς καὶ τὸν βαθμὸν αὐτῶν, ἵνα οὕτω δυναθῆ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς ὀρθοδόξου

παραδόσεως νὰ διαχωρίσῃ τὸ ἐν αὐταῖς ἑτερόδοξον ἀπὸ τοῦ ὀρθοδόξου, τὸ ὄνθειον καὶ καινοφανὲς ἀπὸ τὸ ἴδιον καὶ ἀείποτε ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ πιστευόμενον καὶ διδασκόμενον. Τοῦτο δὲ καθίσταται ἐτι μᾶλλον ἀναγκαῖον καὶ ἐπιτακτικόν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει οἱ παλαιότεροι καὶ νεώτεροι ἑτερόδοξοι συγγραφεῖς Συμβολικῶν, ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐκθέσεων πίστεως, τῶν κατ' ὄνθειον πρότυπα ἡμαρτημένως ὅπως χαρακτηρισθεῖσιν ὡς συμβολικῶν βιβλίων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, στηριχθέντες, ἐφιλοτέχνησαν πόρρωθεν καὶ ἄνευ βαθείας καὶ ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Θεολογίας ὡχρᾶν τινα καὶ ἐν πολλοῖς τελείως ἀγνώριστον τὴν εἰκόνα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐντεῦθεν ἄρα ἡ νεώτερα ὀρθόδοξος Θεολογία κέκληται ν' ἀποκαταστήσῃ, ἰδιαιτάτα πρὸ τῶν ἑτεροδόξων, τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐν τῷ ἀρχικῷ ἐκπάγλῳ ἄλλαι καὶ τῇ ἀποστολικῇ καὶ πατριστακῇ καθαρότητι καὶ λαμπρότητι αὐτῆς.

I. N. ΚΑΡΜΠΗΣ

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ» Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος Ἰανουαρίου—Ἰουνίου 1937. Περιεχόμενα: Τὸ εὐρολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξ ἀπόψεως ἡμερολογιακῆς ὑπὸ *Σωφρονίου Ἐϋστρατιάδου* Πρ. Ἀσωντοκόλας.—Ἡ Τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν Χαλκηδόνι 451 ὑπὸ *Ἀδαμαντίου Ν.*, *Διαμαντιοπούλου* Καθηγητοῦ.—Ἐγκώμιον εἰς Ὅσιον Ἀθανάσιον τὸν ἐν τῷ Ἀθῶ ὑπὸ *Παντελεήμονος* Μοναχοῦ Ἀαυριάτου.—Ἡ μονὴ Κηπουρίων ἐν Κεφαλληνίᾳ ὑπὸ *Ν. Ι. Γιαννοπούλου*.—Τὸ Ε' Διεθνὲς Βυζαντινὸν Συνέδριον ὑπὸ *Εὐλογίου Κορυφαίου* Δαυριάτου (νῦν Μητροπολίτου Κορυθῶς).—Καισαρίου Δαπόντε, Ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Πατριάρχην Καλλίνικον Γ' ὑπὸ *Γ. Δεληγιάννη* καθηγητοῦ.—Σαμουὴλ Μητροπολίτης Αἰγίνης, ὑπὸ *Χρυσόστομου Σ. Μποῦα*.—Κυθωνίας Μαρτινιανὸς ὑπὸ *Νικολάου Β. Τωμαδάκη*.—Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον, ὑπὸ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν *Χρυσόστομου*, *Π. Μπραταϊώτου* καὶ *Ἰερ. Κοτσώνη*.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Δηλοῦται ὅτι ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οὐδεμία συζήτησις ἐγένετο περὶ τῶν κτημάτων τῶν Ἱερῶν Μονῶν Μεγάλου Σπηλαίου καὶ Ἀγίας Λαύρας, τῶν κειμένων ἐν Κωνσταντινουπόλει. Πάντα δὲ τὰ δημοσιευθέντα σχετικὰ εἰς ἐφημερίδας τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυγχάνουσιν ἀπολύτως ἀβάσιμα.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπιθυμοῦσα ὅπως καὶ οἱ προσερχόμενοι εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως καὶ οἱ ἐξομολογούντες πνευματικοὶ ἔχουσιν Ὁδηγόν, οὗτοι μὲν διὰ τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τοῦ Μυστηρίου καὶ τῆς παροχῆς νοουθειῶν, ἐκαίνοι δὲ διὰ τὴν προσήκουσαν προπαρασκευὴν καὶ προσέλευσιν εἰς τὸ Μυστήριον, προκηρύσσει διαγωνισμὸν διὰ τὴν συγγραφὴν δύο Ὁδηγῶν, ἧτοι Ὁδηγοῦ διὰ τοὺς ἐξομολογουμένους καὶ Ὁδηγοῦ διὰ τοὺς ἐξομολογούντας πνευματικούς. Τὰ ὑποβληθέντα εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου χειρόγραφα δεόν νὰ μὴ φέρωσι τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἀλλὰ χωρίον τι ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ ὠρισμένον τινὰ ἀριθμὸν πολυψηφίων ἀναγεγραμμένων τοῦ τε χωρίου καὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ἐπὶ κλειστοῦ φακέλλου, φέροντος ἐντὸς τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Χρόνος ὑποβολῆς τῶν χειρογράφων, ὧν ἡ ἕκτασις ἐπαφίεται εἰς τοὺς συγγραφεῖς, ὁρίζεται ἡ 15 προσεχὸς μηνὸς Σεπτεμβρίου. Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐξ Ἀρχιερέων θὰ κρίνῃ τὰ ὑποβληθέντα ἔργα. Εἰς τοὺς συγγραφεῖς ἐκατέρου τῶν ἐγκριθησόμενων Ὁδηγῶν δοθήσεται ὡς ἀμοιβὴ ἀνά 15.000 δραχμῶν. Οἱ ἐγκριθησόμενοι Ὁδηγοὶ τῶν ἐξομολογούντων καὶ ἐξομολογουμένων δημοσιευθήσονται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς χρῆσιν τῶν πνευματικῶν πατέρων καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν νομίμως δεδικαιολογημένην αἴτησιν τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπείας τοῦ ἀνταῦθα ἰ. ναοῦ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου (Ὁμονοίας), παραταίνομεν ἐπὶ ἓνα εἰσέτι μῆνα τὴν προθεσίαν πρὸς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς χηρευούσης θέσεως ἐνὸς ἐφημερίου τοῦ ἐν λόγῳ ἰ. ναοῦ καὶ καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως μέχρι τῆς 8ης τοῦ προσεχὸς μηνὸς Αὐγούστου ἐ. ε. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικὰ αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν Ἀθήναις τῇ 5ῃ Ἰουλίου 1937.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

I. Μητρόπολις Χίου

Καλοῦμεν πάντας τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 ἀπαιτούμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Ἰωάννου Λεβαδίων ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα. Ἐν Χίῳ τῇ 25 Ἰουνίου 1937 † Ὁ Χίου Ἰωακείμ.

I. Μητρόπολις Ἀθηνῶν

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 82 παραγρ. 3 τοῦ νόμου 5439 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ἐνοριῶν κ.λ.π. ἰσχυουσῶν διατάξεων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις Καμινίων, Πασπεργίου, Ἀγγαριῶνων, Κονδιᾶ καὶ Γαιμανδριῶν τῆς Θεοσώστου ἡμῶν ἐπαρχίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁριζόμενα δικαιολογητικὰ, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων. Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰουνίου 1937.

† Ὁ Ἀθηνῶν Στέφανος

I. Μητρόπολις Κορινθίας

Καλοῦνται οἱ βουλομένοι νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου τῶν ἱερῶν ναῶν ἡ Κοίμ. τῆς Θεοτόκου καὶ ὁ ἁγ. Βασίλειος τῆς ἐνορίας Καρνατινῶν—Καρυᾶς, ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐκ τοῦ νόμου 5439 ὁριζόμενα δικαιολογητικὰ προκειμένου ν' ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίου τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας. Ἐν Κορίνθῳ τῇ 30 Ἰουνίου 1937.

† Ὁ Κορινθίας Δαμασκηνὸς

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταί, ὅπως ἐφεξῆς ἐμβάξωσι τὰς συνδρομὰς τῶν εἰς τὴν διεύθυνσιν: *Διαχειριστὴν τῆς «Ἐκκλησίας» κ. Κωνστ. Γ. Μπόννη.* Ἀθήνας, Ἀρχιεπισκοπὴν, ὁδὸς Φιλοθέης.

Ἐπειδὴ τινὲς τῶν κ. κ. συνδρομητῶν δὲν ἔχουσι τακτοποιήσει οὐδὲ παλαιότερον ἐτῶν τὰς ὀφειλάς των, παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φορὰν ὅπως σπεύσωσι νὰ ἐμβάξωσι τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, ἄλλως θέλει διακοπῆ ἢ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

(Ἐκ τῆς Διαχειρίσεως)

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία:

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Κίτρους ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

† Ὁ Μεσσηνίας ΠΩΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἰψύθινος, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύποις «Φαίτικος» ὁδὸς Διονυσίου 4 ἄρ. Τηλ. 54-229